



REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

III U 139/2021-19

UPRAVNO SODIŠČE RS, ODDELEK V NOVI GORICI
ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO sodišče v NOVI GORICI
dne 13.1.2022
Po pris prijateljine kotine praha



SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Novi Gorici, je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnici in sodnik Lea Chiabai kot predsednica ter Andrej Orel in Valentina Rustja kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Katje Fabjan Valdemarin kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke:

zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi **zavrženja zahteve do dostopa do informacij javnega značaja**,

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca, št. 090-174/2021/3 z dne 16. 6. 2021,

po **13. januarja 2022** opravljeni glavni javni obravnavi in po posvetovanju senata istega dne

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Informacijski pooblaščenec (v nadaljnjem besedilu tožena stranka ali IP) je z izpodbijano odločbo zavrnil pritožbo (v nadaljnjem besedilu prosilka ali tožnica) z dne 30. 4. 2021 zoper odločbo Inšpektorata RS za okolje in prostor, št. 090-1/2021-101 z dne 1. 4. 2021. V obrazložitvi izpodbijane odločbe je navedel, da je prosilka na Inšpektorat RS za okolje in prostor (v nadaljnjem besedilu organ ali IRSOP) naslovila zahtevo, s katero je na podlagi Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ) zahtevala, da ji organ posreduje fotokopije pravnomočnih upravnih aktov in pravnomočno odločbo ter sklep o dovolitvi izvršbe te odločbe, na katere se v tretjem odstavku na drugi strani odločbe organa št. 090-36/2019/51 z dne 4. 10. 2019 (veza spis Inšpektorat Republike Slovenije za okolje in prostor št. 356-02-72/2004) sklicuje g. (v nadaljnjem besedilu zahtevani dokument).
2. IRSOP je po pregledu vloge prosilke preveril procesne predpostavke vloge kot to zahteva prvi odstavek 129. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP) in v zvezi z zahtevo prosilke izdal sklep št. 090-1/2021-101 z dne 1. 4. 2021 (v nadaljnjem besedilu izpodbijani sklep), s katerim je zahtevo prosilke zavrnil, saj je bilo o njej že pravnomočno odločeno. Ugotovil je, da se zahteva prosilke nanaša na posredovanje dveh dokumentov, in sicer pravnomočne inšpekcijske odločbe št. 356-02-72/2004-MT-4 z dne 19. 1. 2004 in pravnomočnega sklepa o dovolitvi izvršbe št. 356-02-72/2004-MT z dne 5. 2. 2008. Pojasnil je, da je o vsebinsko enakih zahtevkih prosilke že večkrat odločal, med drugim z odločbo št. 090-41/2015/55 z dne 19. 9. 2016, zoper katero je prosilka vložila pritožbo, o kateri je IP odločil z odločbo št. 090-281/2016-2 z dne 16. 1. 2017 in pritožbo prosilke zavrnil, saj je prosilka oba zahtevana dokumenta v preteklih postopkih že prejela, kar pomeni, da z njima že razpolaga.
3. Zoper sklep IRSOP z dne 1. 4. 2021 je prosilka vložila pritožbo, s katero želi, da organ vsebinsko/dokončno uradno prizna, da v kontekstu veljavne zakonodaje organ ne razpolaga z zahtevano pravnomočno odločbo organa z dne 19. 1. 2004, niti s pravnomočnim sklepom organa o dovolitvi izvršbe z dne 5. 2. 2008. Prosilka v pritožbi navaja, da glede na uradno dokazano upravičeno trdi: "da organ nikoli ni razpolagal, ne razpolaga in nikoli ne bo razpolagal s pravno

veljavnimi pravnomočnimi akti, ki bi mu zagotavljali dokazljivo uradno zakonito izvedbo/izvršbo/porušitve sinovega vseljenega doma ..."

4. Tožena stranka uvodoma pojasnjuje, da je, kot pritožbeni organ v skladu z 247. členom ZUP, dolžna preizkusiti izpodbijani sklep v delu, v katerem ga pritožnica, oziroma prosilka, izpodbija. Sklep preizkusi v mejah pritožbenih navedb, po uradni dolžnosti pa preizkusi, ali ni prišlo v postopku na prvi stopnji do bistvenih kršitev postopka in ali ni prekršen materialni zakon.
5. Po pregledu celotne dokumentacije, skupaj s pojasnilom in priloženimi dokazili organa z dne 18. 5. 2021, je IP ugotovil, da je prosilka v svoji vlogi z dne 4. 3. 2021 (ki je stvar presoje izpodbijanega sklepa) od organa zahtevala posredovanje vsebinsko enakih dokumentov, kot jih je od organa že zahtevala v svojih vlogah z dne 2. 7. 2016 ter 23. 8. 2016. Organ je o zahtevi prosilke z dne 2. 7. 2016 odločil z odločbo št. 090-41/2015/142 z dne 21. 7. 2016. IP je s svojo odločbo št. 090-187/2016/13 z dne 8. 12. 2016 pritožbo zoper odločbo z dne 21. 7. 2016 zavrnil kot neutemeljeno. Odločba je postala pravnomočna dne 27. 1. 2017.
6. Prosilka je dne 23. 8. 2016 na organ podala še enkrat enako zahtevo. Ta je bila z odločbo organa št. 090-41/2015/155 z dne 19. 9. 2016, v 3. točki v delu, ki se nanaša na že navedeno odločbo in sklep v zadevi IRSOP št. 356-02-72/2004, zavržena. Zoper 3. točko navedene odločbe, ki ima pravno naravo sklepa o zavrženju, je prosilka vložila pritožbo. IP je z odločbo št. 090-281/2016/2 z dne 16. 1. 2017, ki je postala pravnomočna 17. 2. 2017, pritožbo prosilke zavrnil.
7. Glede na navedeno, je IP ugotovil, da je v konkretnem primeru izpolnjen pogoj, ki ga za zavrženje vloge določa 4. točka prvega odstavka 129. člena ZUP, zato je odločitev organa pravilna in zakonita, pritožba prosilke pa neutemeljena. IP v pritožbenem postopku tudi ni zasledil bistvenih kršitev pravil postopka, na katere mora paziti po uradni dolžnosti, zato je pritožbo prosilke zavrnil.
8. Tožnica v tožbi izpodbija odločbo tožene stranke št. 090-174/2021-3 z dne 16. 6. 2021 (v nadaljevanju izpodbijana odločba IP). Toženi stranki očita pristranskost in nepoštenost, saj predmet prerekanе odločbe in predhodne zavrnitve IRSOP ni pridobitev listin, kot jih obravnava njena vloga z dne 4. 3. 2021. V obrazložitvi tožbe navaja, da IRSOP in IP v prerekanı odločbi napačno trdita, da sta jo že "opremila" z veljavno pravnomočno odločbo IRSOP dne 19. 1. 2004 ter s še vedno veljavnim, pravnomočnim sklepom o dovolitvi izvršbe, izdanim v istem postopku dne 5. 2. 2008, za katere IRSOP in IP, še zmeraj lažnıvo zatrjuje, da sta temelj zakonite porušitve vseljenega doma njenega sina na [naslov] v Ljubljani. V nadaljevanju povzema vsebino odločbe IRSOP št. 0612-124/2019/3 z dne 24. 9. 2019, iz katere izhajajo, da je IRSOP v letu 2010 v skladu z zakonom in na podlagi pravnomočnih upravnih aktov odstranil ilegalno zgrajeno stanovanjsko hišo na naslovu [naslov] v Ljubljani.



9. Navaja, da je dne 4. 3. 2021 je uradno zaprosila za pridobitev fotokopije naslednjih uradnih dokumentov: 1. pravnomočnih upravnih aktov, na podlagi katerih je IRSOP v skladu z zakonom odstranil sinov dom na naslovu v Ljubljani ; 2. pravnomočno odločbo IRSOP iz leta 2004 v zadevi IRSOP št. 256-02-72/2004, v kateri IRSOP nalaga tožnici obveznosti na njeni parceli št. in ; 3. pravnomočno veljavni sklep v zadevi IRSOP št. 356-02-72/2004 o dovolitvi izvršbe s porušitvijo iste stavbe na naslovu Ljubljani po drugi osebi.
10. V nadaljevanju navaja, da je bila porušitev sinovega vseljenega doma na v Ljubljani nezakonita, o čemer se je izreklo Ministrstvo za okolje in prostor RS (v nadaljnjem besedilu MOP RS) ter vsi možni instančni organi do Vrhovnega sodišča RS. V nadaljevanju po točkah navaja, da je: MOP RS s pravnomočno odločbo z dne 16. 9. 2021 potrdilo, da je IRSOP rušil nezakonito brez zakonsko predpisane podlage (1. točka); enako je uradno potrdilo Državno odvetništvo v prvem uradnem pravnem strokovnem mnenju z dne 7. 10. 2011 (2. točka) ter Državno odvetništvo v drugem uradnem pravnem strokovnem mnenju z dne 17. 10. 2011 (3. točka); MOP RS je s pravnomočnim sklepom z dne 13. 3. 2012 predmetni sklep o dovolitvi izvršbe z dne 5. 2. 2018 izreklo za ničnega (4. točka); pravno dejstvo, da je bila predmetna stavba porušena nezakonito, je uradno s sodbo potrdilo tudi Okrožno sodišče v Ljubljani (5. točka); to, da je bila v Ljubljani porušena nezakonito, je potrdilo Višje sodišče v Ljubljani v sodbi opr. št. I Cp 1843/2017 z dne 21. 3. 2018, kjer je v 7. točki izpostavilo: "Upravna izvršba s porušitvijo spornega objekta je bila vodena nezakonito, saj je bil sklep o dovolitvi izvršbe ničen, ravnanje inšpektorja je odstopalo od potrebne skrbnosti in strokovnosti in je bilo malomarno ... izvršba je bila prehitra, odstopala je od običajne metode dela, saj dokler obstaja možnost doseči legalizacijo objekta, se izvršba ne more opraviti." (6. točka). Isto je potrdilo tudi Vrhovno sodišče RS s sodbo št. I Ips 198/2018 z dne 19. 2. 2019, ki v 15. točki med drugim posebej izpostavlja: "V konkretnem primeru je bilo o nezakonnosti izvedenega rušenja na matičnem upravnem pravnem področju že pravnomočno odločeno" ter z navedbo v 17. točki iste sodbe, da je bila "v konkretnem primeru izvršba z rušitvijo objekta obremenjena s takšno napako, ki je v pravni državi povsem zunaj okvira pravno še dopustnega ravnanja" (7. točka). V nadaljevanju navaja, da ne glede na to, da so državni organi uradno in pravnomočno potrdili nezakonnost porušitve sinovega vseljenega doma na v Ljubljani (v nadaljnjem besedilu sporna stavba), tožena stranka in IRSOP odločbo, ki jo zahteva (kot informacijo na podlagi ZDIJZ - opomba sodišča) še vedno opremljata z veljavno pravnomočnostjo.
11. Izpostavlja, da glede na uradno dokumentirana in preverljiva dejstva IRSOP nikoli ni in ne bo razpolagal s pravnomočnimi upravnimi akti, na podlagi katerih je IRSOP v skladu z zakonom odstranil sporno stavbo. Ne obstaja in nikoli ni obstajala pravnomočna odločba IRSOP iz leta 2004 v zadevi št. 356-02-72/4, ki

■
—
■

bi ji nalagala kakršnokoli obveznost na njeni parceli št. _____ prav tako pa ni obstajal pravnomočni sklep o dovolitvi izvršbe neobstoječe odločbe IRSOP iz leta 2004, ki bi ji v letu 2004 nalagal kakršnekoli obveznosti na parc.št. k.o. _____ t in bi ji zakonito nalagal rušitev sporne stavbe, zato posledično neobstoječi sklep ne more postati pravnomočen. Kot dokaz, ki potrjuje navedeno, predlaga vpogled v pravnomočno odločbo MOP RS z dne 16. 9. 2011 in pravnomočno odločbo Ministrstva za infrastrukturo in prostor RS z dne 13. 3. 2012, s katero je bil sklep IRSOP o dovolitvi izvršbe izrečen za ničnega, vpogled v navedbe _____ a v uradnem dokumentu IRSOP št. 0612-124/2019/3 z dne 24. 9. 2019, vpogled v navedbe v drugem in tretjem odstavku odločbe IRSOP št. 09-36/2019/51 z dne 4. 10. 2019, vpogled v uradni strokovni pravni mnenji Državnega odvetništva RS z dne 7. 10. 2018 in 17. 10. 2011, vpogled v pravnomočno sodbo Višjega sodišča v Ljubljani opr. št. II Cp 1843/2017 z dne 21. 3. 2018 ter vpogled v sodbo Vrhovnega sodišča RS, opr. št. I Ips 1098/2018 z dne 19. 2. 2019.

12. Sodišču predlaga, da izpodbijano odločbo IP odpravi ter smiselno predlaga, naj v ponovnem postopku tožena stranka njeni pritožbi ugoti in IRSOP naloži, da izkaže pravnomočnost navedenih uradnih dokumentov. Toženi stranki naj sodišče tudi naloži povrnitev njenih stroškov predmetnega upravnega spora.
13. Tožena stranka v odgovoru na tožbo prereka tožbene navedbe tožeče stranke in sodišču predlaga, da tožbo kot neutemeljeno zavrne. Po tem, ko povzame potek celotnega postopka, vsebino tožbe in izpodbijane odločbe, dodatno navaja, da tožeča stranka sklep organa s pritožbo ni izpodbijala iz razlogov, ki bi bili pravno upoštevni za presojo v postopku dostopa do informacij javnega značaja, saj sklepa organa ni izpodbijala v smislu, da bi ne bilo o njeni vlogi že pravnomočno odločeno, oziroma da dokumentov ne bi prejela. Tožena stranka je v pritožbenem postopku po uradni dolžnosti preverila pravilnost odločitve organa z vidika uporabe procesnega in materialnega prava in presodila, da je odločitev pravilna in zakonita. Tožbene navedbe so tako neutemeljene in za sodno presojo neupoštevne. Ostale tožbene navedbe pa se ne nanašajo na pravilnost in zakonitost odločitve tožene stranke glede zavrnitve tožničine pritožbe, temveč na odločitve v postopkih in okoliščine, povezane z izdajo in izvršitvijo dokumentov, ki jih je zahtevala, ter kasnejše postopke v zvezi z njimi, zato so v celoti neupoštevne za odločitev v tem upravnem sporu.
14. Tožnica v odgovoru prereka navedbe tožene stranke v odgovoru na tožbo in jih opredeljuje kot zavajajoče. Kot pravilno potrjuje navedbo tožene stranke, da odločba IRSOP št. 356-2-72-04-MT-4 z dne 19. 1. 2004 in sklep IRSOP o dovolitvi izvršbe št. 356-02-72/2004 z dne 5. 2. 2008, pri organu (to je IRSOP) še vedno obstajata. Kot pravilno potrjuje tudi navedbo tožene stranke, da je predhodno res uradno prejela predmetno odločbo IRSOP št. 356-2-72-04-MT-4 z dne 19. 1. 2004 in sklep IRSOP o dovolitvi izvršbe št. 356-02-72/2004 z dne 5.

2. 2008, vendar to nista dokumenta, ki jih je s predmetno vlogo za dostop do informacije javnega značaja z dne 4. 3. 2021 iskala v zadevi IRSOP št. 356-02-72/2004. Posledično ne vzdrži stališče tožene stranke, da jo je IRSOP že opremil z iskanimi dokumenti. V nadaljevanju pripenja vlogo za dostop do informacije javnega značaja z dne 4. 3. 2021 in povzema, da zahteva dokumente, ki glede na vse navedeno ne morejo biti pravnomočni, kot izhaja iz posredovanih ji dokumentov.

15. Sodišče je dne 13. 1. 2022 v zadevi razpisalo glavno obravnavo, ki pa se je nista udeležili niti tožnica (ki je sicer po prejetju vabila na glavno obravnavo smiselno predlagala, da se v zadevi odloči na podlagi dokumentov upravnega spisa) niti tožena stranka, ki je sicer soglašala s sojenjem na seji senata. Svoje odsotnosti z glavne obravnave kljub pravilnemu vabljenju niti tožnica niti tožena stranka nista opravičili. Sodišče je zato na podlagi določbe tretjega odstavka 58. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) odločilo brez glavne obravnave na seji senata, na podlagi dejanskega stanja, ki je bilo ugotovljeno v postopku izdaje izpodbijanega upravnega akta (60. člen ZUS-1). Pri odločanju je vpogledalo upravni spis zadeve ter dokaze, ki jih je k tožbi priložila tožnica.

K točki I izreka:

16. Tožba ni utemeljena.
17. Po presoji sodišča je odločitev tožene stranke pravilna in zakonita, izhaja iz podatkov v upravnih spisih ter ima oporo v materialnih predpisih, na katere se sklicuje. Tožena stranka je v obrazložitvi izpodbijane odločbe pojasnila razloge za svojo odločitev. Kolikor iz te obrazložitve ne izhaja drugače, sodišče razlogom, ki so navedeni v izpodbijani odločbi v celoti sledi in se nanje sklicuje (drugi odstavek 71. člena ZUS-1).
18. Iz upravnega spisa in izpodbijane odločbe nedvomno izhaja, da je tožnica dne 4. 3. 2021 na elektronski naslov organa podala zahtevo za informacijo javnega značaja, s katero je na podlagi ZDIJZ zahtevala, da ji organ posreduje fotokopije pravnomočnih upravnih aktov v zadevi IRSOP št. 356-02-72/2004, to je pravnomočno odločbo št. 356-2-72-04-MT-4 z dne 19. 1. 2004 ter sklep o dovolitvi izvršbe št. 356-02-72/2004-MT z dne 5. 2. 2008. Med tožnico in toženo stranko ni sporno, da je tožnica predhodno že uradno prejela odločbo organa IRSOP št. 356-2-72-04-MT z dne 19. 1. 2004, opremljeno s klavzulo pravnomočnosti ter sklep organa IRSOP o dovolitvi izvršbe št. 356-02-72/2004 z dne 5. 2. 2008, prav tako opremljen s klavzulo pravnomočnosti.
19. Za tožnico pa je sporno, da pridobljena dokumenta nista dokumenta, ki jih je z vlogo z dne 4. 3. 2021 zahtevala. Prejeta dokumenta, po zatrjevanju tožnice glede na predložene dokaze, predvsem upoštevaje odločbo Ministrstva za okolje in prostor št. 0612-160/2018-36 z dne 13. 3. 2012, s katero je bil sklep o dovolitvi

■

izvršbe z dne 5. 2. 2008 izrečen za ničnega ter pravno dejstvo, da je Vrhovno sodišče RS s sodbo št. I Ips 198/2018 z dne 19. 2. 2019 ugotovilo, da je bila hiša , v Ljubljani, ki je bila predmet izvršbe, porušena nezakonito, ne moreta biti zahtevana dokumenta.

20. Po določi prvega odstavka 4. člena ZDIJZ je informacija javnega značaja informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva (v nadaljnjem besedilu dokument), ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom ali pridobil od drugih oseb.
21. V obravnavanem primeru ni sporno, da je organ v skladu s prvim odstavkom 1. člena ZDIJZ zavezanec po tem zakonu ter da zahtevane informacije spadajo v njegovo delovno področje. Iz navedenega izhaja, da lahko organ v zvezi s posredovanjem zahtevanih dokumentov kot informacijo javnega značaja posreduje dokument, ki ga je izdelal sam in v obliki kot ga hrani. Sodišče pri tem tožnici pojasnjuje, da njena zahteva, ki se smiselno nanaša na to, da se ji kot informacijo javnega značaja posreduje dokument, iz katerega naj se, glede na navedbe tožnice v zvezi z nezakonitostjo zahtevane odločbe ter ničnostjo zahtevanega sklepa o izvršbi, odstranijo zaznamki o pravnomočnosti navedenih dokumentov, nima podlage v ZDIJZ. Kakor je bilo tožnici v dosedanjih postopkih večkrat pojasnjeno, ji kot informacijo javnega značaja lahko organ posreduje zgolj dokument v materializirani obliki (fotokopijo dokumenta), kot se hrani pri organu.
22. Iz upravnega spisa in izpodbijane odločbe nedvomno izhaja, da je tožnica v svoji vlogi z dne 4. 3. 2021, ki je stvar presoje izpodbijanega akta, od organa zahtevala posredovanje vsebinsko enakih dokumentov (odločbe in sklepa), kot jih je zahtevala v svojih vlogah organu dne 2. 7. 2016 in ponovno dne 23. 8. 2016. Kakor je bilo že navedeno, iz upravnih spisov in izpodbijane odločbe izhaja, da sta bila zahtevana dokumenta, v obliki, kot jo hrani tožena stranka, tožnici že posredovana in z njima razpolaga. Iz pojasnil organa (dopis organa št. 090-18/2011/13 z dne 16. 11. 2011) izhaja, da je prosilka sporno odločbo in sklep o dovolitvi izvršbe prejela kot zavezanka v konkretnem inšpekcijskem postopku in tudi kot prosilka po ZDIJZ. Z odločbo organa št. 090-41/2015/142 z dne 21. 7. 2016 je bila zato zahteva tožnice za pridobitev informacije javnega značaja, ki se nanaša na iste dokumente, zavrjnena, tožena stranka pa je z odločbo št. 090-187/2016/13 z dne 8. 12. 2016 pritožbo tožnice zavrnila, tako da je odločitev organa postala dokončna in pravnomočna. Tudi po mnenju sodišča je zato organ ponovno zahtevo tožnice za pridobitev istih dokumentov na podlagi 4. točke prvega odstavka 129. člena ZUP pravilno zavrgel. Glede na navedeno, je po mnenju sodišča zmotno stališče tožnice, ki meni, da so zatrjevani tožbeni razlogi nepravilne ugotovitve dejanskega stanja in s tem v zvezi zatrjevanih kršitev materialnega zakona, podani z okoliščinami, na katere se sklicuje.

23. Na podlagi vsega navedenega je sodišče zaključilo, da tožba ni utemeljena in jo je na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 zavrnilo. Sodišče je v zadevi odločilo brez glavne obravnave na seji senata v skladu s tretjim odstavkom 58. člena ZUS-1.

K točki II izreka:

24. Odločitev o stroških strank v postopku temelji na četrtem odstavku 25. člena ZUS-1, po katerem trpi vsaka stranka svoje stroške postopka, če sodišče tožbo zavrne.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Nova Gorica, 13. januar 2022

Predsednica senata
Lea Chiabai, l.r.

